

Goeden morgen, vrienden.

Ik zou vandaag gaarne met U spreken over de Orde, die het onbloedig offer bracht en waartoe naast Jezus, die lid hiervan was, in de voortijd ook Melchizedek heeft behoord. En lang vóór dien ~~Eisja~~ Heer. Wij zoeken immers op deze bijeenkomsten naar de waarheid. En de waarheid moet toch wel liggen in de gemeenschappen en groepen, die aan de wereld zo lang leiding hebben gegeven.

Het onbloedige offer is zeer zeker een gebruik, dat ondanks zijn ouderdom tot heden ten dage toe bestaat. Een offer van planten, vruchtensappen, sieraden en reukstoffen; een offer, dat niet vraagt lijden of dood van wezens met een meer ontwikkeld leven. Het is voor ons opvallend, dat juist alle bewuste leven in hoogontwikkelde vorm gespaard wordt. En wij zullen ons ongetwijfeld gaan afvragen: hoe is het mogelijk, dat men juist deze keuze maakte, dat juist dit soort leven a.h.w. heilig wordt geacht, terwijl men ander leven toch vernietigt en offert? Als tweede vraag zullen wij ongetwijfeld ook weer stellen: waarom het offer?

Ik kan misschien het best beginnen met een ogenblikje een uiteenzetting van Jezus te citeren, kort vóór het Paasmaal gegeven, een jaar voor zijn sterven. Menzeide hem toen:

"Maar Heer, wanneer Gij ten tempel gaat, dan offert Gij zelfs geen duif. En toch eet Gij hier van dit Paasmaal, waarbij toch het Paaslam geofferd wordt voor het welzijn van de mensen, ter herdenking van onze bevrijding."

Daarop gaf Jezus dit antwoord: "Mijn Vader is een liefdevolle Vader. Ik kan niet aannemen, evenmin als gij moogt aannemen, dat het Zijn wil is, dat Zijn eigen schepselen, die Hij heeft voortgebracht, lijden om Zijnentwille. Dit lam heeft geleden om onzentwille. En daarom heb ik deel aan dit maal. Want dit is niet een maaltijd Gods. Maar het is een feest, waarmee wij een stoffelijke bevrijding vieren. De mensheid heeft nog niet een peil bereikt, waarbij zij het dier heilig acht als schepsel van de levende God. Maar de Vader zelf, die het leven schept, kan er nooit vreugde in scheppen, dat men leven neemt in Zijn naam."

En toen is er een gelijkenis gekomen, die niet staat opgetekend in de evangeliën, waarschijnlijk, omdat ze in zo klein gezelschap werd verteld. Misschien ook, omdat zij wat duister leek.

"Er was eens een vader, die vele kinderen had. En nu zeiden zijn kinderen: "Laat ons hem eer bewijzen." Zij namen hun jongste boeder en doodden hem. Toen zeiden ze tot den vader: "Ziet, we hebben U Uw jongste kind geofferd. Groter eer kunnen wij, Uw kinderen U toch niet aandoen." Maar hij, de vader, ontstak in toorn en dreef hen uit, uit zijn huis, dat zij ontheiligd hadden. En vol leed zat hij terneer bij het kind, dat men gedood had om hem eer te bewijzen!"

Ik geloof, dat hiermede de houding van deze groep, zowel als m.i. ook de houding van het Goddelijke, voldoende is gekenschetst. Wij hebben het recht niet een ander te doen lijden ter ere van Onze God. Want indien God een scheppende God is, een Vader, een Voortbrenger, een God van Liefde, dan kan Hij er nooit vreugde in hebben, wanneer men de schepping doet lijden om Zijnentwille.

Dit is ook bekend van Melchizedek, die men eens vroeg, waarom hij offerde: koren, wijn en vruchten. En zijn antwoord was als volgt "De goden (want Melchizedek was geen dienaar van één God zo zeer)... geven ons voor onszelven: wijn, vruchten en koren. Hoe zal ik aarzelen Hem iets van deze gaven, die ik ontvang, te wijden als bewijs dat ik dankbaar ben hiervoor. Want zelve bezit ik niets, waarmee ik mijn dank bewijzen kan". Zo offerde men in de oudheid, (zo offert men ook nog heden vaak) door het wijden aan God de gaven, die God de mensheid heeft gegeven, datgene waarvan de mensheid leven moet en zonder hetwelk zij niet kan bestaan.

Maar waarom? Waarom offeren aan God, terwijl God alles geeft? Wel, God geeft ons zoveel. En al deze gaven worden door ons als zeer natuurlijk aanvaard. Wij denken er niet bij om bij elke adem-

tocht te zeggen: "Ziet, God, dat danken wij aan U." Wij denken er niet aan het goud der zonnestralen als een offer op te dragen aan onze Schepper. Toch is Hij het, die de zon in het firmament heeft gesteld.

Maar er zijn dingen, die wij wel als iets bijzonders kunnen ervaren. En wij moeten toch ook onze Schepper een blijk geven van onze waardering, van onze achting. Wij moeten toch dien God laten merken, dat wij dankbaar zijn. En daarom doen wij dat als kinderen. Kinderen, die datgene offeren, wat zij van hun ouders hebben gekregen. Zoals het kleine meisje, dat moeder wil troosten en haar pop brengt. Zoals de kleine snoeper, die een kleverig knuistje met een stukje chocola naar voren steekt, met een royaal gebaar tegen de schenker: "Hier." M.a.w. ik vind het zo lekker, ik vind het zo prettig; maar... hier, daar mag jij ook deel aan hebben. Want jij hebt het me gegeven.

Het is niet een betuiging van eerbied in de eerste plaats nog. Het is een gebaar van liefde, van je één-voelen. Geloof mij, God kan geen genoeg hebben in hetgeen zo wordt geofferd om Hem alleen te eren, of om iets van Hem af te smeken. Want God heeft ons alles geschapen, wat we hebben. Kunnen we Hem dan iets geven? Iets van Zijn schepping teruggeven? Dat is waan; dat is dwaasheid. Maar wij kunnen onze gaven maken tot symbool van de eenheid, die wij voelen tussen ons en onze God.

En dan wordt het iets anders. Dan is het geen offer meer. Maar dan is het a.n.w. een uitdrukking van de liefde, die wij hebben voor het Al-scheppend vermogen. Dan is het een geestelijke band, die wij leggen tussen het Allerhoogste en ons zelf.

Zoals ik zeide: wij zoeken naar waarheid. Welaan, één waarheid staat boven alle anderen; Wij zijn deel van God. Wij zijn één met God. Wij zijn onscheidbaar van Zijn wezen. Hij is het, Die in ons leeft en ademt. Zonder Hem zouden wij niets zijn.

Dan moet de tweede waarheid toch wel zijn: Dat wij verplicht zijn dit te accepteren. Dat wij verplicht zijn in ons leven ook God een rol te laten spelen, omdat wij zonder die God niet verder kunnen. En daarom heeft men van het begin af aan dit offer gebracht.

En wanneer wij zien naar degenen, die als offeraars van het onbloedig offer door alle eeuwen heen wederom de band hebben gelegd tussen wereld en God, dan valt ons op, dat zij zelve zo vaak offeren, tot zichzelf toe. Zij offeren al, wat zij bezitten, zelfs het leven. Zij gaan ten onder in de strijd der mensheid. Zij worden gekruisigd, gestenigd, verdreven. Maar de ware priesters van het onbloedig offer geven dit gaarne. Want dit is niet het offer van hun leven of hun bloed, dat zij hun God bieden. Dat offer geven zij aan de mensheid, omdat zij in de mensheid zien broeders en zusters, mede-schepselen, delen van God, die eens met het "ik" weer één zullen zijn. Zij geven echter hun reine denken en leven, hun streven naar hoger volmaking, hun liefde voor de schepping en God. En dat is het offer, dat God aangenaam moet zijn.

Je kunt voor jezelf alles vragen van de wereld. En God zal het je geven, wanneer je in staat bent om Zijn gaven te aanvaarden. Je kunt alles verlangen. Maar wat betekent het eigenlijk? Want al, wat ons gegeven wordt, is een vluchtige gave, omdat wijzelven niet in staat zijn ze eeuwig, volmaakt en durend te maken. Wat wij aan God geven is vastgelegd tot in alle eeuwigheid.

De wijzen zijn begonnen de aarde te regeren in de tijd, dat de laatste geest nog als sidderend lichtende zuil zich langzaam verhief van deze wereld, om uiteindelijk zich terug te trekken tot de eigen sfeer en de mensheid het lot der mensheid te laten leiden. Ze spreekt alleen nog raadgevend, als vanuit een verte, onhoorbaar en onzichtbaar voor de doorsnee-mensheid. Vanaf deze tijd zijn het de offeraars, die leiden. De offeraars, die via de geest (de hoge geest), via hun leven en via het symbolisch gebaar, waarmee zij altijd weer hebben erkend, dat de gehele schepping uit God voortkomt, de goddelijke kracht werkzaam maakten in zichzelf.

Zij zijn als God in vele opzichten. Zij aarzelen niet om leed over de wereld te brengen, wanneer leed datgene is, dat de wereld nodig heeft om tot God te komen. Zij aarzelen niet om te vernietigen, wetend, dat in de eeuwigheid geen vernietiging nodig is, noch mogelijk. Want daar is alleen de volmaaktheid. Ze leggen mens en mensheid alles op, wanneer het nodig is. Maar wanneer zij de mensheid kunnen sparen, gaan zij liever zelf in het bitterste lijden ten onder, omdat zij de mensheid liefhebben als deel van Gods schepping. En zo gaat het voort tot aan het einde der wereld.

Wanneer deze wereld is uitgeblust, zal het onbloedig offer voortbestaan op een ander wereld. Wanneer deze tijd ten einde is, dan zal het onbloedig offer bestaan in een andere tijd. Want de offeraar van het onbloedig offer is deel van de schepping, een uiting van het bewustzijn, dat deze schepping verwerft. Zolang er een schepping is, zal er een offer zijn. Maar het offer, dat door God wordt aanvaard en dat eeuwige waarde heeft, is en blijft onbloedig.

Nu zult ge U ongetwijfeld afvragen, waarom ik deze morgen juist hierover heb gesproken. In de wereld, waarin gij leeft, komen de duistere dagen, totdat midwinter-zonnewende de keer brengt, gevolgd door Uw Kerstfeest; en ge herdenkt de verlossing, de geboorte van Jezus Christus op aarde. Wij zullen nooit in staat zijn dit gebeuren te begrijpen; te begrijpen, waarom het op ons allen altijd weer zo'n indruk maakt, wanneer we niet begrijpen de onbloedige offeraar, die ook Jezus was. Wanneer wij niet begrijpen de leidende kracht, die uit eigen bewustzijn tracht de mensheid verder te brengen, tot zij uiteindelijk God kan breken.

Ik hoop in de komende dagen nog met U een keer te kunnen spreken over al deze dingen. Want wanneer het Kerstfeest geboren is, zullen wij samen kunnen komen en de werkelijkheid van het Kerstfeest bespreken. Maar gij weet dan, wat de achtergronden zijn. En daarmee wil ik deze eerste helft van Uw bijeenkomst dan besluiten.

Ik hoop, dat mijn onderwerp U geen teleurstelling heeft geboden. En ik zou U er aan willen herinneren: Ook voor U komt de tijd van het onbloedig offer. Men moet God iets durven aanbieden uit de dankbaarheid van zijn hart. Een stoffelijk blijk geven. Want zonder dat stoffelijk blijk is het U onmogelijk een volledige realisatie van Uw eigen dankbaarheid tegenover God te vinden. Maar gij moogt nooit een ander offeren aan Uw God. Want dan is het de haat, die uiteindelijk regeert. Dat is de dwaasheid en de vernietigingsdrang. En deze passen niet. Zo bedenk dit, vooral in de komende tijd, waarin de geboorte van een groot offeraar wordt herdacht.

Goeden morgen.

Goeden middag, vrienden.

U zult dan op deze bijeenkomst met mij genoeg moeten nemen i.p.v. met Broeder Ahmed. Ik zou met U graag willen spreken over Waarheid.

Het is altijd een zeer grote vraag: Wat is waar. En iedereen probeert voor zichzelf om de waarheid te vinden en te benaderen. Maar wanneer wij gaan vergelijken, wat alle mensen als waarheid zien dan komen wij te staan voor zeer veel verschillende waarheden. En toch moet er maar één grote waarheid zijn.

Wij hebben in het Oosten altijd zeer veel tijd besteed aan het zoeken naar waarheid. En ik zou U graag onze waarheid voorleggen.

In de eerste plaats: Wat is waarheid? Waarheid is voor ons al datgene, wat voorkomt in elke wereld, voor elk wezen, dat daarin bestaat. Het is iets, wat noch door de tijd noch door enigerlei verandering in de buiten-omstandigheden zich veranderen kan. En in het zoeken naar waarheid hebben wij natuurlijk het begin gemaakt daar, waar iedereen een begin maakt. Bij God.

Onze waarheid ziet er zo uit: Er is een God. Wij kunnen niet zeggen, of er meerdere Goden zijn. Wij kunnen alleen zeggen: Er is één God.

Deze ene God is oorzakelijk voor alle gebeuren in onze eigen wereld en in alle bestaanstoestanden, die zich binnen het ons bekende Al afspelen. Dit laatste betekent niet, dat wij kunnen zeggen, dat God in alle, maar dan ook werkelijk alle functies volledig schepend is. Dat zegt men wel in de Orde, maar als waarheid is het niet vast te stellen. Wij kunnen slechts zeggen, dat God oorzakelijk is. Wij zijn niet in staat zover in Zijn wezen door te dringen, dat zij zien of de wil, voor elk klein gebeuren noodzakelijk - wil het schepend zijn - aanwezig is of niet; maar oorzakelijk is Hij.

Het volgende deel van de waarheid zegt ons, dat wijzelf, tijdelijk of eeuwig, behoren tot deze God en door deze God mede tot aanzijn zijn gebracht. Daarop volgt natuurlijk de waarheid dat er iets bestaat. Wat er bestaat, weten wij niet heel pre-

cies. Wij kunnen alleen zeggen: Er bestaat iets buiten ons; en ook dit, wat buiten ons bestaat, moet deel zijn van deze God of uit deze God zijn voortgekomen. De God is oorzakelijk ook daarvoor.

Dan zegt onze waarheid, dat alle gebeuren en alle verschijnselen een cirkelgang kennen. Om dat deftiger te zeggen, meer Westers: alles heeft een cyclisch verloop. Een cyclus, die in zichzelf is afgesloten, origineert uit haar laatste fase altijd weer de eerste fase, waaruit de kringloop opnieuw begint. En deze waarheid is onomstotelijk voor ons. Wij geloven, dat deze voor God zelve ook bestaat.

Met dit definiëren van wat voor ons de waarheid is, heb ik getracht U een inblik te geven in ons denken en weten. Ik ga nu speculatief over de waarheid verder spreken.

Wanneer de eindfase van een ontwikkeling uit zich een begin moet baren, waaruit dezelfde cyclus weer kan voortspruiten, dan moet ik aannemen, dat elke fase of cirkelgang een in zichzelf besloten geheel is, omgrenzende een groot aantal verschillende aspecten. Dit groot aantal verschillende aspecten bouwt tezamen één eenheid, één wezen. Onze wereld zien wij als een dergelijk cyclisch verloop. Wij geloven, dat deze wereld begint in de chaos, uit de chaos zich ontwikkelt en mensheid voortbrengt. Uit de mensheid, die zij voortgebracht heeft, de geest doet ontwikkelen. Maar wij geloven, dat wanneer zij de volmaaktheid bereikt heeft - voor zover als dit voor deze wereld mogelijk is - daaruit voortkomt: een nieuwe wereld, die dezelfde ontwikkelingsgang doormaakt.

Er blijkt ons echter, dat voor het bewustzijn een dergelijke cirkelgang niet acceptabel, niet aanneembaar is. Zo zijn wij gekomen tot de conclusie, dat al deze cycli tezamen één groter kringloop uitmaken, waarin wijzelf als geest ons uiteten en openbaren.

Dit betekent, dat wij, van cyclus tot cyclus, van kringloop tot kringloop kunnen gaan en desondanks besloten blijven binnen ons eigen wezen. Zodat ons groeiend bewustzijn ons leidt tot een Albewustzijn, waaruit het onbewustzijn, dat in den beginne was, wederom geboren wordt.

Deze waarheid brengt ons bij het Nirwana. Nirwana, de wereld van het zijnde "niet-zijn", het on-actief leven. Wanneer wij in Nirwana zijn en wij hebben de volheid van het leven doorgrond, dan moet er toch een ogenblik komen, dat wij - door onze eigen wil of door krachten buiten onze wil - weer in het leven moeten beginnen. Nirwana is voor ons de oplossing van de huidige kringloop, van deze reeks van levens, van deze reeks van gebeurtenissen. Het is het einde van het leven of van de uitingen van het leven.

Ik hoop, dat ik U hiermee niet te zware materie voorziet. Want hieruit sprekend en van hieruit verdergaand, moet ik komen tot een aantal conclusies omtrent de waarheid van ons eigen leven. En daarvoor is deze kleine inleiding wel noodzakelijk.

Gesteld, dat mijn leven een kringloop is, die door een volgende kringloop en een volgende kringloop in precies dezelfde vorm a.h.w. wordt voortgezet, is het dan voor mij belangrijk om een keuze te maken t.o.v. mogelijkheden in deze wereld of in een andere wereld? Neen. Het is niet belangrijk, wat ik verkies - zelfs niet belangrijk, wat ik doe - zolang ik hiermede mijzelve niet een bewustzijn van de huidige kringloop ontnem.

De mens, die tegenover de wereld staat en voortdurend moet waken en wegen, niet weet, of hij deze richting of gene richting zal uitgaan, is dus een dwaas. Het is dwaasheid om te aarzelen, tenzij gij in Uzelf niet kunt weten en maar niet durft te beseffen, wat voor Uw persoonlijkheid bewustzijn-bevorderend en wat bewustzijn-vernietigend is. Al het andere doet niet ter zake. Of gij leeft in - wat de mensen noemen - de goot, of dat gij leeft op de top van de heiligste berg in het heiligste klooster, wat maakt het eigenlijk uit? Zolang Uw kring van bewustwording wordt voortgezet, is aan het doel van Uw leven beantwoord. Slechts dan, wanneer gijzelve aarzelt, en niet verder durft, omdat gij U eerst moet afvragen: "is deze levensgang niet iets, wat in mijzelf iets vernietigt", heeft U enig recht van overdenken en overpeinzen.

Het is niet belangrijk, of je gelukkig of ongelukkig bent. Het is alleen belangrijk, of geluk of ongeluk jezelf tot insluimen brengt voor de activiteit, de realiteit van leven en bestaan. De waarheid is niet: "hoe je leeft," maar: "dat je leeft en levende je levensbestemming vervult." En wat is de levensbestemming van elke mens en elke geest? Zover wij kunnen nagaan:

vergroting van bewustzijn.

Vergroting van bewustzijn kan ik verwerven in de daad, in het denken, in het beleven. Ik mag niets van mij afwijzen, wat denken, beleven, ervaring bevordert. Ik kan alleen datgene van mij afwijzen wat ikzelf als ervaring, als beleven, als denken niet kan aanvaarden en in mij dragen.

Wanneer je bepaalde factoren voor jezelf wilt uitschakelen, ja....dan, mijne vrienden, heeft het geen nut. Wat heeft U aan het beleven, wat U zorgvuldig - zoals dat op aarde gaat - in het onderbewustzijn terugdringt, of wat U krampachtig probeert te vergeten in de geest; daardoor het licht, dat de volledige waarheid van Uw leven openbaart, terzijde stellende om Uzelf te kunnen blijven. Die dingen, die kan men verwerpen; al het andere kan men accepteren en aanvaarden. Wat geeft het, hoe de mensheid er over denkt? Wat geeft het zelfs, wat de geest daarover zegt. Het gaat er om, hoe U het beleeft.

De waarheid van het leven is het leven; niet de manier, waarop je leeft. De waarheid van het leven is niet de grote plichts-ervulling, door anderen U opgelegd. Het is de vervulling van het leven vinden in jezelf; opdat je zelf gelukkig en tevreden bent; opdat je één geworden, zonder grote problemen, het leven kan aanvaarden en in jezelf mededragen. Dat is waar.

In ons zoeken naar de waarheid moeten wij altijd weer zien naar de wereld, die rond ons ligt; moeten wij altijd weer gaan zien naar de schijnvormen, die er rond ons bestaan. Daardoor kunnen wij buiten onszelf geen waarheid vinden.

Wij horen medemensen of medegeesten een oordeel uitspreken. Maar verstaan wij wel goed, wat zij daarmee bedoelen? Kennen wij de achtergronden van dat oordeel? Neen. Dan heeft dat oordeel voor ons ook geen waarde. Het betreft uiterlijkheden. En uiterlijkheden hebben met onze innerlijke waarheid of met de grote waarheid niets te maken. Ze zijn persoonlijke effecten, schijnvormen, waan.

Waarheid ligt in Uzelf. En als je daar de conclusies uit trekt dan kom je aan de hand van een dergelijk betoog, een ergelijk denken over waarheid, tot het volgende:

"Ik zelve, met al hetgeen aan weten en krachten in mij woont, ben de enige rechter, die een oordeel over mijzelf en over mijn wereld-beleving kan uitspreken. Ik kan dat nooit aan een ander toevertrouwen. Ook kan ik nooit over een ander een oordeel spreken, tenzij over die ander als deel van mijn wereld."

Wanneer ik in het leven gedreven word tot zekere handelingen, daden, dromen, verlangens, dan moet ik de oorzaak hiervoor in mijzelf zoeken. Er kan buiten mij niets zijn, dat mij brengt tot begeren, ontwijken, dromen, handelen. Alleen ikzelf ben het altijd, die dit doet. Ik kan niets buiten zij aansprakelijk stellen voor wat in mij gebeurt en door mij van binnen uit naar buiten toe in daad of handeling - kenbare vormen in ieder geval - wordt omgezet. Ik draag verantwoording.

Niemand is in staat om voor mij verantwoording te dragen, om voor mij ook maar een klein tikje van mijn schuld weg te nemen, te dragen, mij schulden te vergeven, of wat anders. Dat kan ik alleen zelf. Hoe kan ik dit zelf? Door een begrip te krijgen voor mijzelf en al, wat in mijzelf bestaat.

Ikzelve - dit zie ik als de grote waarheid voor een mens, die op de wereld leeft - ikzelve ben de enige rechter, die over mijzelf recht kan spreken. Maar... wil ik rechter zijn, dan moet ik ook in mij alle waarden en alle beweegredenen weten te realiseren.

Is U dit over waarheid niet te zwaar? Kunt U begrijpen, wat ik alles wil zeggen tegen U? (ja). Dan komt er dit uit voort:

Niemand kan voor U denken. Niemand kan U leren. Men kan slechts in Uw wereld - wanneer Uzelf dat accepteert en toelaat en anders niet - de waarheid projecteren van een ander. U moet uit deze waarheid proberen Uw eigen waarheid te vinden, door haar in Uw wezen te brengen en te verwerken met al, wat in U woont. Wanneer U zo leeft en handelt en denkt, dan zult U in Uzelf Uw eigen waarheid dragen.

En nu komt de grote vraag: Is mijn waarheid dan cosmische waarheid, of algehele waarheid? Neen. Nooit kan mijn eigen waarheid de volle, grote waarheid zijn. Zij zal echter, wanneer zij in mij als volledige waarheid wordt beleefd, de waarheid zijn cosmisch van dat facet, dat aspect, wat mijn wezen in het cosmisch bestel betekent, binnen de grote cirkelgang, die ik zelve niet kan beheersen.

En daarmee, vrienden, heeft U een kleine meditatie over waarheid, zoals wij die zien en benaderen vanuit onze Oosterse denkwijze en onze - misschien reeds wat meer geestelijke - wereld. (Ik dank U wel, het is voor mij heel verhelderend geweest.) Ja, dit is daarom mij gevraagd - want Broeder Ahmed wilde graag U weer wat vertellen over zijn magie en Uw tijd - maar wij hebben overlegd en gezegd: Er zijn zoveel vragen blijven liggen een vorige keer in de harten van de mensen, dat wij verstandiger doen om eerst even een beeldje van waarheid te tekenen. En dit mocht ondergetekende doen, waardoor hij natuurlijk zeer vereerd was. Ik wens U allen een aangename Zondag.

Goeden middag, vrienden.

Wij zullen dan gaan besluiten met het Schone Woord. Meditatie-ve vorm. Onderwerp - zoals bekend - naar Uw eigen keuze. Wie heeft het onderwerp voor vandaag?

x Maag ik, ondanks het feit, dat er eigenlijk al veel toegelicht is, toch het begrip "aarzeling" als onderwerp stellen?
AARZELING.

Aarzelen. Huiverende omsloten staan voor een keuze zonder tot een besluit te komen. Aarzeling is eigenlijk on-bewust zijn. Iemand, die aarzelt, is onbewust van de krachten, die in zijn eigen wezen leven en regeren. Iemand, die aarzelt, durft de consequenties niet aan van hetgeen in hem bestaat. Hij durft niet accepteren, wat in hem leeft. Hij durft zijn eigen weg niet gaan.

Een mens, die aarzelt, is als een koorddanser, die op het smalle levenskoord zijn weg zoekt boven de ondoorgrondelijke eeuwigheid en niet beseft, dat hijzelf deel is en daarom niet vallen kan. Want gij zijt zelve eeuwig. Er is geen onderscheid tussen U en de afgrond, die naar gij meent, onder U gaapt. Er is geen onderscheid tussen U en het onoverzienbare hemelgewelf, dat zich koepelt boven het smalle pad, waarlangs gij moeizaam Uw weg zoekt, van doel tot doel.

Waarom zou een mens aarzelen. Waarom zou een geest aarzelen, wanneer zij zich bewust is? Wie zich bewust is van het eigen wezen, kent geen aarzeling meer; en vraagt niet meer om steun, leiding of hulp. Die begrijpt, dat deze dingen voor het ik acceptabel zijn en andere dingen moeten worden verworpen. Maar degenen, die zich niet bewust zijn van hun eigen bestaan, van hun eigen werkelijkheid en waarheid, die alleen maar vaag beseffen, dat zij leven en dat dat leven waarden in zich draagt, die aarzelen.

Zij kennen de aarzeling, die een huivering is voor het onbekende. Zij kennen de aarzeling, die een huivering betekent, omdat zij bang zijn een tegenstelling te scheppen tussen zich en de wereld - een wereld, die in zichzelf misschien evenzeer waan is.

Zo sprekende over aarzeling, kan ik slechts dit zeggen: Zij, die aarzelen, beseffen hun gebondenheid niet met het Al. Zij, die de keuze niet durven of kunnen maken, zijn dromers, wien een werkelijkheid ontgaat, doordat zij hun binding met de schepping slechts eenzijdig kunnen zoeken of verwerklijken.

De aarzeling is een waarschuwing. Een waarschuwing van Uw eigen innerlijk: "Denk er om, je weet niet precies, waar je bent en waar je staat. Realiseer je toch, wie je bent, wat je werkelijkheid is, wat je wegen zijn. Realiseer je, wat je kunt en wat je niet kunt."

Elke aarzeling opnieuw is een stem, die U toeroept: "Ken U zelve." Want wie zichzelf kent, zal niet meer aarzelen. Die weet. Aarzeling is een teken van onwetendheid. Aarzeling is een typische uiting van de mensen, van de geest, die het goddelijk licht niet durft aanvaarden en zijn eigen weg niet durft gaan.

Wanneer U mij dan ook vraagt om te mediteren over aarzeling, kan ik aarzeling het best als volgt samen vatten: Te weten, en niet te weten. Te vragen, en het antwoord niet te durven aanhoren. Dat is een aarzeling. Te verlangen, en het verlangen te ontkennen. Of: het verlangen niet te ontkennen, maar weigeren het te begrijpen als eigen deel van het ik. Dat is aarzeling.

Aarzeling, dat is: je niet durven overgeven aan de krachten, die in jezelf leven en die je als goed in jezelf erkent. Aarzeling is: niet weten, waarheen te gaan, omdat je de weg, die duidelijk voor je open ligt, niet wilt gaan; en de weg, die vaag en moeilijk omhoog leidt, niet durft gaan.

Aarzeling is een uiting van de tweeheid, die in mens en geest bestaat, omdat zij in zich dragen: God; maar ook het beperkte bewustzijn van het schepsel.

En toch kunnen wij de aarzeling overwinnen. Want wie wéét, dat God in alles leeft en er naar streeft God in alles te vinden, die zal niet aarzelen. Wie zichzelve kent en zich een doel heeft gesteld, weet welke weg hij moet gaan en hij zal niet aarzelen. Wie begrijpt, dat wat nu werkelijkheid is, belangrijker is dan datgene, wat nu nog een droom schijnt, zal niet aarzelen. Wie weet, dat alle dingen mogelijk zijn voor alle schepping, voor alle schepsel, zal niet aarzelen.

En daarom zult ook gij trachten niet langer te aarzelen. Laat geen aarzeling meer Uw leven beheersen. Kies Uw weg. Erken Uzelve. En zeg Uzelve: Dit is het enige, wat ik mag en kan doen; volgens mijn eigen wezen, volgens de God, die in mij leeft en de schepping, die ik rond mij zie.

En ga dan deze weg. En vraag niet: wat zal ze mij kosten? En vraag niet: wat loon zal ze mij geven? Want deze dingen worden zelve voltrokken. En wie de weg gaat, die voor het ik bestemd is, die zal zeker een lagere prijs betalen, dan hij yreest, een hoger loon ontvangen, dan hij hoopt. Omdat zijn eigen weg te gaan zonder aarzelen - zelfs wanneer die weg in de ogen der mensen of zelfs der geest slecht is. Wanneer het Uw weg is, betekent het, dat het voor U de rechte weg is naar God en goddelijk bewustzijn.

Daarom, aarzel niet. Maar kies Uw weg en Uw baan. Ga Uwen weg, zoals gij wéét, dat gij deze moogt en kunt gaan. Vraag U niet af, waarom gij die weg zo wilt gaan. Vraag niet naar de redenen. Vraag alleen voor Uzelve: Kan ik dit aanvaarden? En is het antwoord "ja", ga die weg. En is het antwoord "nee", verwerp hem.

Stel Uw keuze scherp en duidelijk en kort. En tracht niet Uzelf te overreden, nu eens deze dan gene weg te gaan, zonder een schrede vooruit te doen. Want wie aarzelt staat stil. En wie stilstaat loopt gevaar zichzelf en zijn God te verliezen in een waan van onwetendheid.

Ik wens U allen verder een genoeglijke Zondag.
